

[Nathalie Lind.]

lisere denne støtte – jeg vil foretrække foreløbig at bruge det udtryk, som har været gængs sprogbrug hele vejen igennem – således, at den gives til den kunstneriske produktion, det kunstneriske værk, og således, at så mange som muligt kan få del i de oplevelser, som kunsten kan give os. Det er også hovedlinjen i Wechselmann-udvalgets betragtninger, og en af de praktiske måder at gøre dette på er, at Statens Kunstfond gennem finansiering af udsmykningsopgaver og indkøb af kunst kan få disse værker placeret på de steder, hvor mennesker færdes. Efter vores mening er dette en meget central del af kunstfondets virksomhed.

Da vi i 1974 ændrede loven, således at man ved udsmykning af ikke-statslige bygninger skulle have lokale repræsentanter til at deltage i udsmykningsudvalgets arbejde, var der stillet et ændringsforslag, som dengang ikke blev vedtaget, af hr. Lembourn på det konservative folkepartis vegne.

Ministeren foreslår, at vi skal blive stående ved den ordning, som et flertal vedtog i 1974. Jeg vil egentlig gerne rejse det spørgsmål, om ikke vi skulle tage den tidligere fremsatte tanke op, for der er fra mange sider – det er også med i redegørelsen – udtrykt ønske om at finde veje til en større folkelig forståelse for og en bedre medleven i kunstfondets virksomhed.

Jeg skal bare kort sige, hvad ændringsforslaget i 1974, der altså ikke blev vedtaget, gik ud på. Det gik så vidt, at man sagde, at afgørelsen af, hvilken kunstner og hvilket kunstværk man ønskede ved ikke-statslige udsmykningsopgaver, skulle træffes på lokalt plan. Resultatet blev, at der skulle repræsentanter ind i det centrale udvalg. Når vi dengang valgte den ordning, var det bl. a., fordi Wechselmann-udvalget for nylig var nedsat og man ønskede at afvente dets vurdering, men egentlig var der vel ganske stor sympati for den tanke, jeg her har taget frem igen, i kulturudvalget.

Jeg er ked af, at Wechselmann-udvalget ikke direkte er gået nærmere ind på dette forslag. Man har i hvert fald kun gjort det ved nærmest at undlade at omtale det, idet man fastholder, at der ikke bør ske nogen decentralisering af kunstfondets nuværende opgaver. Jeg tror, ministeren skulle overveje denne tanke endnu en gang. Jeg tror, det vil give større alsidighed, større frihed og ikke mindst en større folkelig medleven og et stærkere engagement. At overlade lokale myndigheder afgørelsen er et langt

stærkere incitament til at vække interesse for kunstfondets virksomhed end alene at henvise dem til en plads hos statslige organer, hvor de alligevel ikke selv har mulighed for at træffe afgørelsen.

Jeg må også, når man taler om kulturformidling, have lov at henvise til den udvikling, der på hele kulturlivets område er i gang i Norge. Der har man taget konsekvenserne af disse synspunkter om at styrke det lokale selvstyre. Staten støtter med faste beløb, men afgørelsen af, til hvilket formål beløbene skal bruges, ligger hos den lokale myndighed. Selv om kulturformidlingen rækker ud over Statens Kunstfonds opgaver, vil jeg alligevel her minde om dette, og jeg vil håbe, at når vi kommer til andre dele af den kulturelle og uddannelsesmæssige lovgivning – jeg tænker på biblioteks- og fritidslovgivning – vil den danske regering have den samme indstilling.

Med hensyn til kunstfondets opbygning kan vi i hovedsagen arbejde videre på de principper, der er i den gældende lovgivning, men jeg har dog forskellige bemærkninger.

At kunsthåndværkere og designere permanent skal med ind under loven, er i orden. Jeg mener også, det er vigtigt at finde muligheder for at få bygningskunsten med her, men jeg forstår af redegørelsen, at man ligesom skal vurdere lidt nøjere, hvorledes dette skal udføres.

Vanskeligere er det med hensyn til stillingtagen til de såkaldt blandede kunstformer. Ministerens forslag er, at de enkelte sagkyndige udvalg skal kunne træffe afgørelsen, i stedet for at det som nu er bestyrelsen, altså samtlige formænd for 3 mands udvalgene. Jeg har lidt svært ved at se, om det for de enkelte udvalg er nemmere at træffe en afgørelse, end det ville være for den samlede bestyrelse.

Ministeren siger i redegørelsen, at det ikke vil være muligt at give en entydig og fuldstændig definition af disse blandede kunstformer, men at man i det enkelte tilfælde må skønne over, om der er tale om en kunstnerisk virksomhed, der naturligt henhører under fondets område. Jeg mindes klart Solvoggen-sagen, hvor kulturudvalget måtte udtale, at den ydede støtte efter lovens ord var i orden, men at man var gået uden for det, der havde været hensigten.

Jeg er ikke sikker på, at ministerens forslag giver os tilstrækkelig sikkerhed for, at vi ikke